

Arrest

nr. 89 319 van 8 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2012 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 30 augustus 2012 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 augustus 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 oktober 2012 om 14 uur 00.

Gehoord het verslag van wnd. kamervoorzitter M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. MONDELAERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Volgens het verzoekschrift is verzoeker in België toegekomen als minderjarige. Hij werd vastgehouden op 30 augustus 2012 en aan hem werd diezelfde dag een bevel om het grondgebied te

verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering uitgereikt. Dit vormt de bestreden beslissing.

Verzoeker dient op 14 september 2012 een verzoekschrift in strekkend tot schorsing en nietigverklaring van dit bevel bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep is nog hangende.

1.2. Verzoeker dient op 5 oktober 2012 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen een volgens hem mondelinge beslissing van weigering om de aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in ontvangst te nemen.

1.3. Er was een repatriëring voorzien op 5 oktober om 18.05 uur.

1.4. Bij arrest gekend onder nummer 89 232 van 5 oktober 2012, verwerpt de Raad de ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen vermelde mondelinge beslissing.

1.5. Dit arrest wordt aan verzoeker ter kennis gegeven voor de geplande repatriëring.

1.6. Op 5 oktober 2012 dient verzoeker tegen het onder punt 1.1. vermelde bevel een verzoekschrift strekkend tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in, door de Raad ontvangen op 5 oktober 2012 omstreeks 17.56 uur.

1.7. Na contactname door de griffie van de Raad met de Dienst Vreemdelingenzaken bleek dat repatriëring al was doorgegaan.

2. Onderzoek van het beroep

Artikel 39/85, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.”

Ingevolge artikel 39/85, tweede lid van de vreemdelingenwet dienen bijgevolg de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, die er slechts op gericht is de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te laten bevelen, en de vordering tot schorsing samen behandeld en afgedaan te worden.

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een akte worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt tevens dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering ook een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten. Artikel 39/84 van de vreemdelingenwet voorziet dat ingeval van uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen kunnen bevolen worden. Artikel 44 van voormeld koninklijk besluit voorziet dat in dat geval de vordering ook een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die aantonen dat de voorlopige maatregelen noodzakelijk zijn om de belangen van de partij die ze vordert, veilig te stellen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling en/ of het bevelen van

voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid waarin de wet voorziet, en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van het doel van de vordering(-en) duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht die direct aannemelijk maken dat de gevraagde maatregel, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden. Bijgevolg dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij dienvolgens de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens dient aan te tonen. Deze rechtvaardiging is tweeledig, enerzijds, dient te worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en, anderzijds, dat zij niet onredelijk lang met het indienen van haar verzoekschrift heeft gewacht en op een diligente wijze heeft opgetreden.

In het kader van de onderhavige procedure, wordt door de verzoeker ontegensprekelijk beoogd dat hij zijn repatriëring wil verhinderen. Bijgevolg mag van hem verwacht worden dat hij de nodige spoed en alertheid aan de dag legt om de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet alleen in kennis te stellen van zijn intenties maar ook om tijdig, dit wil zeggen binnen een tijdsbestek dat nodig is om aan de Raad en aan alle partijen betrokken in het geding, de gelegenheid te geven kennis te nemen van zijn vordering derwijze dat die vordering aan een grondig onderzoek kan worden onderworpen.

Aan de verzoeker is de technische mogelijkheid geboden om zijn vordering, hetzij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hetzij een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, met een faxbericht aan de Raad te doen toekomen. Te dezen is verzoeker op 30 augustus 2012 in kennis gesteld van de bestreden beslissing. Verzoeker werd op 30 augustus 2012 vastgehouden zodat hij op 30 augustus 2012 diende te weten dat een repatriëring nakend was. Ondanks dit gegeven dient verzoeker, pas op 14 september 2012 een verzoekschrift tot nietigverklaring en schorsing in te laten en laat hij na onmiddellijk een vordering tot schorsing in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Bovendien verkiest de verzoeker op 5 oktober 2012, dag van de repatriëring, een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen tegen een mondelinge beslissing van weigering inontvangstname van een beweerde ingediende aanvraag "gezinshereniging". Slechts nog geen kwartier voor de repatriëring dient hij huidige vordering in zonder daarin aan te tonen waarom hij getalmd heeft met het voeren van een procedure teneinde eerder een vordering tot het nemen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vragen om zijn gewone vordering tot schorsing te activeren. Dit klemt des te meer nu hij al op een andere wijze getracht heeft zijn repatriëring te voorkomen via het instellen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een mondelinge beslissing waarvan zij het bestaan niet aantoonde.

De verzoeker zet niet uiteen waarom hij nog geen kwartier voor de repatriëring zijn vordering inleidt, terwijl hij sedert 30 augustus 2012 in de gelegenheid was een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te leiden.

Inmiddels nam de repatriëring reeds plaats, wat te wijten is aan het getalm van verzoeker.

Het kan niet de bedoeling van de wetgever geweest zijn om de proceduremogelijkheid om voorlopige maatregelen te horen bevelen te laten misbruiken om nalatig optreden van de betrokkene te herstellen. Indien verzoeker overigens andere bedoelingen zou hebben gehad, met name de Raad bewust in een situatie te sturen waardoor er, gelet op de geschapen tijdsnood, geen andere mogelijkheid zou zijn dan ofwel, zonder een grondig onderzoek van de zaak mogelijk te maken toch een schorsing uit te lokken, ofwel een schorsing *de facto* te zien tot stand komen en voorziene repatriëringen te laten uitstellen, lijkt zijn houding een misbruik van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te houden.

Hieruit volgt dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond.

Dienvolgens is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet samengelezen met de artikelen 39/84 en 39/85 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van voornoemd koninklijk besluit van 21 december 2006 en aan de door artikel 44, tweede lid, 5° van voornoemd koninklijk besluit van 21 december 2006 opgelegde voorwaarde. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

Gelet op de laattijdige mededeling van de nota en gelet op hetgeen voorafgaat dient de opgeworpen exceptie niet te worden beantwoord.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, met name het bevelen van de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 30 augustus 2012 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN, wnd. kamervoorzitter,

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VAN DEN BOSSCHE

M. BEELEN